

Georges Bataille

Göğün Mavisi

Türkçesi: Yaşar Avunç

Roman

Birinci Bölüm

Biliyorum.

Onur kırıcı koşullarda öleceğim.

Bugün, bağlı olduğum tek insan için bir korku, tiksinti konusu olmanın tadını çıkarıyorum.

İstediğim şu: Bir insanın başına gelebilecek, gültip geçebileceği en berbat şey.

“Ben”im içinde bulunduğum boş kafa o kadar korkak, o kadar açgözlü oldu ki onu yalnızca ölüm tatmin edebilir.

Birkaç gün önce –karabasanda değil, gerçekte– tragedya dekuruna benzeyen bir kente geldim. Bir akşam, –daha acı acı gülmek için söylüyorum bunu– fır dönerek dans eden iki yaşlı eşcinseli seyreden tek sarhoş ben değildim; bu da düş değil, gerçektir. Gece yarısı Tarikat Şövalyesi odama girdi: Öğleden sonra mezarının önünden geçmiştim, onu alaycı bir şekilde davet etmeye beni kibrim itmmişti. Beklenmedik gelişi beni korkuttu.

Önünde titriyordum. Önünde bir yıkıntıydım.

Yanımda ikinci kurban yatıyordu: Dudaklarının son derece iğrençliği onları bir ölüniünkine benzetiyordu. Bu dudaklardan kandan daha tiksiniç bir salya akıyordu. O günden bu yana, kabul etmediğim, artık dayanma cesareti bulamadığım bu yalnızlığa

mahkûm edildim. Ama daveti yinelemem için bir çığlık yetebilirdi ve kör bir öfkeye kulak verseydim, artık çekip gidecek olan ben değil, yaşlı adamın cesedi olurdu.

İğrenç bir acıdan yola çıkarak her şeye karşın sinsice sürüp giden küstahlık yeniden arttı, önce yavaş yavaş, sonra, ansızın, bir parıltıyla gözümü kamaştırdı ve akla mantığa aykırı bir halde ortaya çıkmış bir mutluluk içinde beni kendimden geçirdi.

Şimdi mutluluk başımı döndürüyor, beni sarhoş ediyor.

Haykırarak adını anıyorum onun. Avazım çıktığı kadar bağırarak terennüm ediyorum adını.

Budala yüreğimde, budalalık kahkahalarla gülerek şarkı söylüyor.

BAŞARIYORUM!

İkinci Bölüm

Kötü Kehanet

I.

Yaşamımın en mutsuz olduğum döneminde –pek haklı gösterilemeyecek nedenlerle ve hiçbir cinsel çekicilik söz konusu olmaksızın– tuhaf görünüşüyle beni kendisine çeken bir kadınla sık sık buluştum: Sanki yazgım bu durumda bana uğursuz bir kuşun eşlik etmesini istiyordu. Mayıs'ta Londra'dan döndüğümde şaşkındım, aşırı heyecan içindeydim, neredeyse hastaydım, ama bu tuhaf kız hiçbir şeyin farkına varmadı. Haziranda Paris'ten ayrılıp Prüm'deki Dirty'nin yanına gitmişim; sonra Dirty kızıp beni terk etmişti. Döndüğümde uygun bir tutumu uzun süre sürdüreceğim durumda değildim. O “uğursuz kuş”la elimden geldiğince sık buluştum. Ama karşısında sinir krizleri geçirdiğim oluyordu.

Bu durumdan kaygı duyuyordu. Bir gün bana neler olduğunu sordu: Bir süre sonra da, her an delirebilirmişim gibi bir düşünceye kapıldığını söyledi.

Sinirlenmiřtim. Ona dedim ki:

“Kesinlikle hiřbir řeyim yok.”

Diretti:

“Konuřmak istememenizi anlıyorum. Kuřkusuz şimdi sizi yalnız bırakmam daha iyi olacak. Proje inceleyecek kadar dingin değilsiniz... Ama yine de size şunu söylemek istiyorum: Kaygılanmaya başladım... Ne yapacaksınız?”

En ufak bir kararlılık göstermeden gözlerinin içine baktım. Sanki bir saplantıdan kurtulmak isteyip de kurtulamamışım gibi, şaşkın görünüyordum herhalde. Başını evirdi. Ona dedim ki:

“İki içtięimi düřünüyorsunuz kuřkusuz?”

“Hayır, neden? İtiğiniz oluyor mu?”

“Genellikle.”

“Bilmiyordum (beni ağırbaşlı, hatta kesinlikle ağırbaşlı bir adam gibi görüyordu ve sarhoşluk başka gerekliliklerle bağdaşamazdı). Ancak... Tükenmiř gibi bir haliniz var.”

“Projeye geri dnsek daha iyi olur.”

“ok yorgun olduęunuz açıkça görülüyor... Oturuyorsunuz ama sanki düřmek üzeresiniz...”

“Olabilir.”

“Ne var ki?”

“Delireceęim.”

“Ama neden?”

“Acı ekiyorum.”

“Ne yapabilirim?”

“Hiřbir şey.”

“Neyiniz olduğunu bana söyleyemez misiniz?”

“Sanmıyorum.”

“Karınıza gelmesi için telgraf ekin. Brighton’da kalmak zorunda değil herhalde?”

“Hayır, zaten bana yazdı. Gelmemesi daha iyi.”